

رجعت

رجعت دوباره‌ی ما
به تقویم و گل‌های قالی
و آن عصرِ اثری
که جهان در من
حلولی جاودانه داشت.
و من که مزامیر مقدس می‌خواندم / بودم
که داوود من بودم و / سلیمان

***

اما عصر؛
آرامشِ جمجمه‌ها و
دقایقی که شانه به شانه
بر دوش موران و
ماری که در چشم‌هاست
به سلامی نو نشسته است:
- «سلام من به پدر!»
- «سلام پدر به شما که زائران ضریح من آید
اکنون که منتشر شده‌ام
در شما
را

تولدی تازه بشارت خواهم داد
***

خدای خود بودم
در تهوعی ناگریز
از نا گزیر
از شما
خدای خود بودم.
و اکنون
وداعی گیاهی
در آن عصرِ اثری
و دقایقی که شانه به شانه
***

رجعتی دوباره خواهم داشت.

سبز

با تکثیر ناگهانِ فلز
در روح سبزه‌ها
من، قرابتِ تازه‌ای را تفسیر خواهم کرد.
«صبح» در باورِ میدان بود.
و دسته‌ها،
که دست در کارِ تازه‌ای فرو می‌بردند،
به همزاییِ سکوتی رسا، رُسته بودند.
***

می‌چرخد این ابرِ منتشر در ظهر و
سایه‌های بریده‌اش را،
سایه‌بانِ مشت‌های رها در باد کرده است.
***

آن‌چه در گرماسرخِ غروب می‌روید،
آن‌چه در گرماسرخِ دست‌ها و دسته‌ها،
با تکثیر ناگهانِ فلز
تنها خاشاک را
از گرده‌ی فولاد
تکاندیم.